

42. Szentháromság utáni tizenkettedik vasárnap.MEGMARAD A REMÉNY .

1 Korinthus 13,13
Zsoltár 62,1-13

A hit, remény, szeretet hármasságában a remény van középen, ez köti össze a hitet a szeretettel. Így kell lennie ennek a mi életünkben is.

Mi a remény?

A hit fogalmának meghatározására találtunk a Bibliában rövid, tömör meghatározást. Emlékezzünk csak: "A hit a reménylett dolgoknak a valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés." A remény meghatározását így nem találjuk meg. De ha tovább kutatunk utána, és megvizsgáljuk, hogy a Biblia tanítása szerint mi a remény, találunk három példát, amely igazít bennünket.

Az első példa Ábrahám példája. Isten ígéretet tett Ábrahámnak, hogy fia születik, s hogy annyi lesz a leszármazottja, mint az ég csillaga. De ekkor már "Ábrahám és Sára élemedett kerü öregek voltak és Sáránál megszűnt az asszonyi természet." /Gen 18,11/ S mit csinált Ábrahám? Hallgassuk csak Pál apostolt, mit mond erről: "Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondott: Így lésszen a te magod." /Rm 4,18/ Íme ez a bibliai reménység, "reménység ellenére reménykedni". Ez nem az emberi számítás szerinti reménység.

A második példa ugyancsak Ábrahám életével kapcsolatos. A Zsidókhoz írt levélben említi a Szentírás, ahol Ábrahám

példájának leírása után ez áll: "...lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vígasztalásunk legyen minékünk, mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet, mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya..." /6,18-19/ Ez tehát azt jelenti félreérthetetlenül, hogy az emberi lélek számára olyan a remény, mint a hajósnak a horgony. / Az ~~Ék-~~ ~~ia~~ ógörög nyelv "ankura" szava egyaránt jelentett horgonyt és reményt./

De hallgassuk csak, mit mond erről nagy tanítónk, Kálvin János: "Szép és találó hasonlat ez, amikor az Isten ígéjére támaszkodó hitet a horgonyhoz hasonlítja. Mert valóban, amíg ezen a világon vándorlunk, nem állunk a biztos földön, hanem mintegy a tenger közepén, mégpedig erősen háborgó tenger közepén hanyódnak. Mert a Sátán szüntelenül számtalan vihart támaszt, amelyek hajónkat azonnal felfordítanak és elsüllyesztenék, ha jó mélyen - egészen a fenékén - horgonyt nem vetnénk. Mert sehol sem mutatkozik révpárt a szemünk előtt, hanem bármerre fordítsuk tekintetünket, mindenütt csak víz látható, sőt a hullámok is fenyegetően támadnak. De miként a horgonyt a víz közepén, sötét és titokzatos helyre bocsátják le, s amíg az ott lenn marad, a hullámoknak kitett hajót egy helyben tartja, hogy el ne merüljön: úgy kell a láthatatlan Istenben megrögzíteniünk reménységünket is. A különbség az, hogy a horgonyt lefelé vetik a tengerbe, mert annak fenéke a földön van, a mi reménységünk pedig felfelé emelkedik és felfelé száll, mert ezen a világon semmit sem talál, amin megállhatna; s nem ragaszkodhatik a teremtményekhez, hanem egyedül Istenben nyugszik meg."

A harmadik példa a szántóvető emberhez vezet el bennünket: "Aki szánt, reménység alatt kell szántania és aki csépel, az ő reménységében részesnek lennie reménység alatt." Valóban mennyi reménység is kell a földműves ember munkájához.

Ezért mondja a Prédikátor könyve: "Aki a szelet nézi, nem vet az, és aki a sűrű fellegre néz, nem arat." /11,4/ A szántóvetőt nem ejtheti kétségbe, hogy az elvetett mag még mennyi fagynak, viharok, szélnek van kitéve. Nem aggodalmaskodhatik, hogy még ezután jön a nagy tél. Ő szánt és vet, mert télben is tavaszról, érlelő májusi esőről "álmodik", abban reménykedik.

Milyen remény van?

Amikor azt vizsgáljuk, hogy milyen remény van, kizárólag a keresztyén reménységre gondolunk. Ennek az az ismertetőjele, hogy túl nő ennek a világnak a keretein. Egyszerű, és világos ez a beszéd: "Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk." /1 Kor 15,19/ A Szentírás tanítása szerint a keresztyén reménység az üdvösség reménysége, a feltámadás reménysége és Krisztus visszajövetelének reménysége.

Az üdvösség reménye. Gondoljunk csak Heidelbergi Káténk első kérdésére és feleletére! Micsoda rendíthetetlen reménység szólal meg belőle! "Az, hogy mind testestől, mind lelkestől... Ezért Ő, Szentlelke által, a örök élet felől engem is biztosít és szív szerint hajlandóvá és készé tesz arra, hogy ezentul Ő-neki éljek." Egy atyai barátom tanácsára úgy mondom el magamban naponként e Hitvallást, mint a Miatyánkot. Hadd adjam tovább e drága tanácsot. Fürdesd meg lelkedet, szívedet, elmédet, hitedet naponként e himnuszi magasságu, szárnyaló hitvallásban, hogy a te trombitád se bizonytalan zengésű legyen, hanem hangozzék rajtad keresztül is az üdvösség reménysége.

A feltámadás reménye. Ott élt már az ószövetségi kegyesek szívében, Jób és Dávid szívében. Ott élt az első keresztyének szívében. Bizonyítékul elég néhány keresztyén sírkövet elcl-

vasni. Róma ^{ja}kpui előtt, föld alatt lévő, később kiásott katakombák síremlékein a következő felirásokat találták: "Aleszik." "Él Istenben." "Itt nyugszik békességben egy gyermek, egy hívő, egy zarándok." A feliratok mellett - mint nagyon kifejező rajzok -, ott voltak hajók, pálmaágak, szomjas szarvas, galamb az elajággal, a jó Pásztor, Jézus nevének betűi, amelyek mind-mind a feltámadás boldog reményét fejezték ki.

S milyen áldott dolog, hogy a keresztyének mindig, mindenütt boldogan vallhatják: "Nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség." /Fil 1,21/ Él-e szívedben Testvérem, ez a remény?

Jézus visszajövetelének reménye. Az Apostoli Hitvallás szavai szerint: "Onnan leszen eljövendő..." Ahogyan egy nagy teológus mondta: "Ez az "onnan" először is ezt foglalja magában: abból az elrejtettségből, amelyben most még számunkra van, ahol az egyház hiszi és hirdeti, ahol csak Igéjében jelenvaló nekünk, ki fog lépni. Az Újszövetség azt mondja erről az eljövendő visszajövetelről: "el fog jönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel s miképpen a villám napkeletről egész napnyugatig el látszik, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is." Ezek képek, de az utolsó valóságok képei, amelyek mindenesetre jelzik, hogy ez már nem elrejtettségben, hanem mindenképpen a nyilvánosságban történik. Senki sem áltathatja többé magát ennek a valósága fe-
lől. Igy fog eljönni." /Barth Károly/

De teológiai fejtegetés helyett figyeljünk inkább Heidelbergi Káténk 52. kérdésére: "Micsoda vigasztalásod van abból, hogy Krisztus ismét eljön "ítélni eleveneket és holtakat"? Felelet: Az, hogy mindennemű háborúság és üldöztetés közepett felemelt fővel várom az égből ugyanazt az ítélőbírót, aki előbb érettem Isten ítélőszéke elé állott és rólam minden kárhoztatást elvett, hogy Ő majd minden ellenségeit és ellenségeimet örök kárhozatra vesse, engem pedig minden Ő választottaival együtt a

mennyei örömbé és dicsőségbe magához vegyen."

Hogyan keletkezik ez a reménység?

Semmiképpen nem úgy, hogy "reményt öntünk" magunkba, vagy egymásba! A reménység Istentől jön. Erről vall Dávid is: "Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert tőle van reménységem." /Zsolt 62,6/ Péter apostol által pedig azt hirdeti Isten, hogy Ő, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja szült minket újjá élő reménységre nagy irgalmassága szerint, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által. /1 Pt 1,3 / Hogy van-e szívemben keresztyén remény, az mindig azt mutatja, hogy újjászületett ember vagyok-e? Mert "az újjászületésnél nem a régi ház tatarozásáról, hanem annak lebontásáról van szó. Nem a szív renoválását, hanem egy új szív és egy megújított lélek elnyerését jelenti. Az újjászületés az embert tetőtől talpig megváltoztatja minden tekintetben és minden vonatkozásban." /Spurgeon/ A reménytelenség sötét éjszakája helyett a reménység csillaga gyúl ki a szívben. A Szentlélek által tud reménység ellenére reménykedve hinni, a háborgó tengeren horgonyt vetni, esőben szélben vetni és aratni!

Megmarad a remény.

Ahogy az elmúlt vasárnapon is hangsúlyt tettünk az alapige első szavára, tegyük azt meg most is: megmarad a remény. Vizsgáljuk meg azért a templom csendjében, az istentisztelet áhitatában: nem vezítettük-e el reménységünket? Nem halt, élettelen reményt hordozunk-e szívünkben? Valóban élő reménységünk van-e nekünk? Legyen közöse imádságunk:

"Reménységgel ruházz fel,

Ördög törébe ne essem,

Szívem hozzád gerjeszd fel,

Ne csak hasznomat keressem..." /487,5/ Amen.